

τελείωσει ὡς αἱ ἀνατολικαὶ ἱστορίαι διὰ τοῦ ξίφους ἢ τῆς ἀγχόνης! . .

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ καλλιτέχνου μας, ἅμα εἶδε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ γαληνῶντα μέχρις εὐμενείας, καὶ τὴν ἐπαπειλητικὴν συστολὴν τῶν χειλέων του ὑποχωροῦσαν εἰς τὸ πλέον ἐράσιμον μειδίαμα.

— Πρὶν ἑκατὸν ἐτῶν, ἡ κεφαλὴ σας ἤθελε πέσει! εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἀλλ' ἐγὼ ὅστις δὲν ὁμοιάζω τοὺς ἄλλους πασάδας, καὶ δὲν ἔχω τί νὰ πράξω μὲ τὴν νέαν ταύτην κόρην, συγχωρῶ αὐτὴν ὡς καὶ ὑμᾶς, καί, ἐπειδὴ σὰς ἀρέσει, σὰς τὴν χαρίζω.

— Τὸ ἀποδέχομαι! ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος καταθελχόμενος, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς θελήσεις μου!

— Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐννοεῖται τοῦτο ἀνεὶ ἀντιρρήσεως, ἐπανελάβεν ὁ Μεχμέτ - Ἀλῆς. Εἶναι κτήμα σας ἐπίσης ὡς καὶ ἡ φωτογράφος μηχανὴ σας!

— Εἰσθε ἀναντιρρήτως ὁ μέγιστος τῶν πασάδων! ἀνέκραξεν ὁ καλλιτέχνης· καὶ διὰ τοῦ συμβάντος τοῦτου θέλω κάμει εὐτυχεῖς δύο ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων σας! . . .

Καὶ ἔλκων πρὸς ἑαυτὸν πραγματικῶς τὴν ὥραϊαν ὀδάλῃκισαν ἐκπλητιζομένην ἐκ τῶν διατρεξάντων, ἅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὠδήγησεν αὐτὴν ὁ Ὀράτιος Βερνέτ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῶν Μαμελούκων, τὸν ἐξηγήσαντα τὸσον κ.λ.ὼς τὴν ἐρωτικὴν ἀνθοδέσμη· καὶ ῥίπτων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, πρὶν ἡ αὐτὸς ἐπανελθῇ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Ἀνῆκει εἰς ὑμᾶς! εἶπεν, ἀφινων αὐτοὺς μόνους.

Καὶ ὁ ἔνδοξος καλλιτέχνης ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἐργασίας του.

Ἐννοεῖ ἕκαστος βεῖ τὴν λύσιν τῆς ἀπλῆς ταύτης ἀνταλλαγῆς, ἀνεκάλυψεν ὁ Ὀράτιος Βερνέτ κατὰ τὴν εἰς τὸν λιμένα περιδιάβασίν του. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔμπροσθεν τοῦ λουτρῶνος, τῷ ἀνεκάλυψε τὸν προσρισμὸν τῶν ἐμβληματικῶν ἀνθέων. Ἡ συνενόησις αὕτη μεταξὺ τῶν, καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἐπενδυτῶν τῶν, τῷ ἐξήγησαν ὅλα τὰ ἐπίλοιπα· καὶ βεβαιωθείς περὶ τοῦ εὐγενεοῦς χαρακτήρος τῶν Αἰγυπτίων, συνετέλεσεν ὁ Γάλλος, ὡς ἴδομεν, εἰς τὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν τῶν.

A. Γ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ Εἰς ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

(Συγγραφή Φραγκίσκου Βέϋ, μετάφρασις

Ἀλ. Ἰωαννίδου).

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 87.)

Πλειστοὶ ἐξ ἡμῶν ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἴδωσιν Ἀγγλους στρατιώτας. Πρῶταν λοιπὸν τινα, πρὶν ἢ μεταβῶμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Westminster, ἐπορεύθημεν πρὸς τὸ ἄλλος Saint-James, καθ' ἣν ὥραν ἀνανεοῦται ἡ ρορὰς τῶν τε ἀνακτόρων καὶ τῶν Horseguards, οἰκοδομῆς, ἐν ἣ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ γραφεῖα τῆς πολεμικῆς οἰκονομίας. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πό-

ΤΟΜ. Δ'. (Φυλλάδ. 88).

σον τὰ πάντα ἀλλοιοῦνται καὶ πόσον διάφορα εὐρίσκει τις τὰ πάντα, ἅμα διαβάς τὸν πορθμὸν τοῦ Καλαί. Ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς προξενουμένη ἐντύπωσις προέρχεται γενικῶς ἐκ τῆς διαφορᾶς ὄλων τῶν πραγμάτων, ὥστε, καὶ τοι ἐν Λονδίῳ εὐρίσκόμενος, νομίζει τις ὅτι ἀπέχει ἡμέρας ὅλας ὁδοῦ ἀπὸ τῶν Παρισίων.

Μολοντί δὲ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἐτι τὸ τάγμα τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ δασυφύλλων δένδρων ἀποκρυπτόμενον, οὐχ' ἤττον ὁμοῦς ἐξεπλητιζόμεθα ἀκούοντες τὸν τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ προαγγελλόντα ἀλλόκοτον ἤχον. Φαντασθῆτε χορὸν τινα ἀρκίων μονότονον καὶ ἀλμάτων πλήρη, οὗ ὁ ἤχος ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπεντάδας ὀξυφώνων συρίγγων, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ μεγάλου τυμπάνου ὁ ποδηγῆτης μετρᾷ τὸν χρόνον καὶ τὸ βῆμα διὰ τῆς ὑπὸ ῥοπάλου ὠπλισμένης χειρὸς αὐτοῦ. Ὁ δὲξ καὶ μονότονος οὗτος ἤχος ῥυθμίζει τὰ βήματα ἀποσπασματος τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ, οὗτινος τὰ πορφυρὰ ἐνδύματα ἔχουσι τὴν διατομὴν ὑπὲρ τὸ δέον ὕψηλὴν, καὶ κοσμοῦνται ἀπειροχάλως ὑπὸ λευκῶν καὶ τὸ μέγεθος καταπληκτικῶν ἐπωμιδων. Περὶ τὸ τάγμα τοῦτο βαινουσιν ὑπερφηάνως οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὑπαξιωματικοί, ἅπαντες κεκοσμημένοι δι' ἐπωμιδων, καὶ φέροντες εἰς τὴν χεῖρα ῥάβδον, μῆλον ἐξ ἐλέφαντος φερουσιν εἰς τὴν κορυφήν. Τὸ ὄπλον φέρεται ἐπιτηδεῖως στηριζόμενον ἐπὶ δεξιῶν τοῦ στήθους καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπισθεν ἀποκλίνειν. Οἱ στρατιῶται δὲν παύουσι ταλαντεύοντες τὰ σώματα αὐτῶν, αἱ σὺριγγες συρίζουσι, τὸ τυμπανον ἤχει τὸ ἀηδὲς αὐτοῦ πάντα . . .

Μετά τινος στιγμᾶς ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἡ εὐθυμία κατέλαβεν αὐθις τὰς ψυχὰς τῶν συμπατριωτῶν μου.

— Ὁ στρατὸς ἡμῶν εἶναι πιστὸς, καλῶς γεγυμνασμένος, καὶ πληρῶνεται καλῶς, μοὶ λέγει εὐγενὴς τις τῶν τοῦ Ἄστεω. (Cité), τὸν ὁποῖον οἱ γέλωτες ἡμῶν δὲν δυσηρέστησαν ποσῶς. Ἐν τούτοις πιστεύω ὅτι τὸ πεζικὸν τὸ ὑμέτερον εἶναι καλῆτερον· διότι οἱ μικροσμοὶ ὑμῶν στρατιῶται εἶναι ἐπιτηδεϊότεροι εἰς ἐκστρατείας, ἔχουσι μεγάλην ἠθικὴν, δραστηριότητα καὶ ἐνέργειαν, καὶ ζῶσιν ἀδιαφόρως. Ἀλλὰ πορ' ἡμῖν ἐάν ὁ στρατιώτης δὲν λάβῃ καθεκτάστην χρέας καὶ πνευματικῶδες τι ποτὲν χαυνοῦται καὶ ἀχρηστὸς καθίσταται μετ' ὀλίγον.

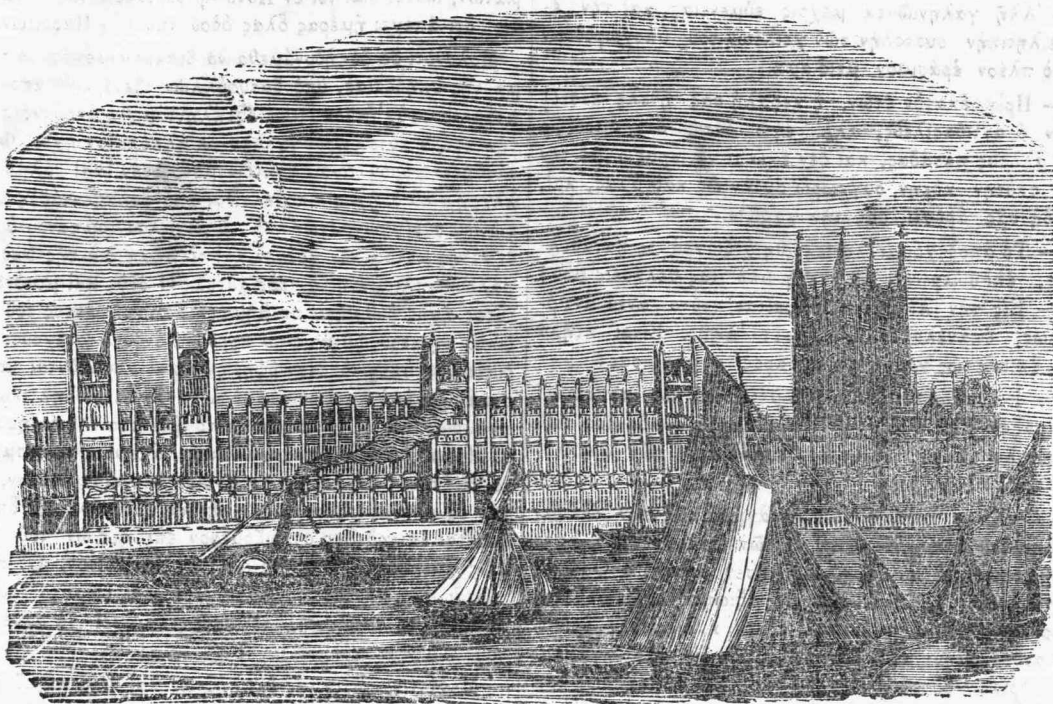
Τότε ὁ παρατηρητὴς μοὶ εἶπε μυστηριωδῶς πως καὶ μετὰ πονηροῦ τινος τρόπου.

— Καλὸν ὅτι ἐμάθομεν καὶ τοῦτο . . .

— Ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῇτε περισσότερον ἐκ τοῦ ἱππικοῦ ἡμῶν, ἐπανελάβε μετὰ σκαϊότητός τινος ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν ξεναγός.

Καὶ ὁ κρύφιος τοῦ Ἀλθίου ἐχθρὸς πρῶτον μὲν συνέσπασε τὰς ῥερεῖς, ἐπειτα δὲ βλέπων με θαυμάζοντα τὸ ἱππικόν, ἐστρεψε τὰ νῦτα.

Ἀξιοθέατος εἶναι τῷ ὄντι ἰλὴ ἱππέων θωρακοφόρων, πλουσίως ἐνδεδυμένων, καὶ καθημένων ἐφ' ἱππων εὖ γενεστάτων, δυσκόλως διακρινόμενων διὰ τὸν ὁμοῖον αὐτῶν χρωματισμὸν. Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν μέλανες ὡς ὁ Βρεβός, καὶ τοσοῦτον ὥρατοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν ἱππων τῶν ἀξιωματικῶν ἐφαινοντο ἀνώτεροι τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐπρέπειαν. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ ζωηρώτατοι οὗτοι ἱπποὶ, οἱ αἰεποτε φρουράσσοντες καὶ χρεμετίζοντες εἰσὶν ὀλιγώτερον εὐκαμπτοὶ καὶ τακτικοὶ τῶν τοῦ ἡμετέρου ἱππικοῦ.

Τὸ νέον Κοιροβούλιον ἐν Λονδίρῳ,

Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Horse-gards, ἔνθα εἰσῆλθομεν μετὰ τῶν στρατευμάτων ἔχει ἐξοδὸν τινα πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ βουλευτηρίου, ὁδηγοῦσαν εἰς westminster-abbey, ἐκκλησίας, ἧς ὁ χρόνος τῆς ἰδρύσεως ἀφανίζεται ἐν τῷ σκότει τῶν αἰώνων. Ἐν ἔτει 616 ὁ Σεβέρτος, βασιλεὺς τῶν Σαξόνων, παρευρέθη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς πρώτης ἐκκλησίας τῆς εἰς τὸν ὑπατον τῶν Ἀποστόλων ἀφιερωθείσης. Ὁ Μέλιτος, ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, ἔμελλε νὰ ἱερουργήσῃ κατὰ τὴν τῶν ἐγκαίνιων ἡμέραν. Ἀλλὰ ἀγιογραφικὴ τις βίβλος ἀναφέρει ὅτι τὴν προτεραίαν νύκτα εἶδόν τινες ἀγγέλους κατερχομένους ἐξ οὐρανοῦ καὶ καθημένους ἐπὶ τοῦ καταφωτιστοῦ ναοῦ, ἔνθα αὐτὸς ὁ ἅγ. Παῦλος ἐξετέλεσε τὴν λειτουργίαν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Σεβέρτου, οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐξώμωσαν τὸν χριστιανισμόν καὶ ἡ ἐκκλησία ἐγκαταλειφθεῖσα, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Δανῶν. Τὸ νῦν σωζόμενον μνημεῖον ἰδρύθη καὶ ἠδξήθη ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Γ'. ἐκαλλωπίσθη δὲ ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Ζ'. διὰ τινος ἐκκλησιδίου γοθικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐγχώριος λίθος εἶναι πορώδης, εὐθρπτος, τὸ μνημεῖον τοῦτο περιῆλθεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Τότε ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ἁγίου Παύλου, Χριστόφορος Βρὲν, ἐπεφορτίσθη τὴν ἀνακαινίσιν αὐτοῦ, τοσοῦτον εὐσυνειδότως ἐκτελεσθεῖσαν, ὥστε ἡ οἰκοδομὴ αὕτη, κατὰ μίμησιν νεωτέρων ἄλλων διορθωθείσα, παριστᾷ τὸ σχῆμα μεγαλοῦ τινὸς ὥρολογίου ἐκκρεμοῦς. Τὰ πάντα ἀνεκαινίσθησαν διὰ νεωτερισμῶν, κατέστησαν ἀπλούστερα, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πύλη ἐκοσμήθη ὑπὸ δύο πύργων ἀθλιεστάτων, οἵτινες ἀσχημίζουσι τὴν μακρόθεν θεωρίαν αὐτῆς.

Εἰσέρχεται δὲ τις ἐν αὐτῇ διὰ τῆς μεσημβρινῆς θύ-

ρας ἡμικεκαλυμμένης ὑπὸ ἀρχαίων οἰκοδομικῶν λειψάνων, καὶ εἰς τὸ πρῶτον βῆμα εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐγενεστέραν τῆς ἐνδόξου ταύτης νεκροπόλεως συνοικίαν, παρὰ τὸ Poets corner, παρὰ τὴν γωνίαν τῶν ποιητῶν, δηλαδή· εἰς Παρισίους, τὰς Ἀθήνας τοῦ βορρᾶ, εἰς τὴν Γαλλίαν ἅπασαν, τὴν κλασικὴν τῶν τεχνῶν καὶ τῆς ἰσότητος γῆν, ἥθελέ ποτέ τις φαντασθῇ νὰ συνθάψῃ ζωγράφους, ποιητάς, σοφοὺς, μουσικοὺς καὶ κωμικοὺς ἐτι, ἐν τῷ ἐνδόξῳ κοιμητηρίῳ τῶν βασιλέων· ἀλλ' ἐνταῦθα τὰ μεγαλοφυῆ πνεύματα ὀλίγον ἐνθαρρύνονται, εἰ μεγάλοι ἄνδρες εἰσὶ σπάνιοι, ἡ ἀτομικὴ ἀξία ἐκμηδενίζεται παντάπασιν, αἱ τέχναι δὲν ἐννοοῦνται, εἰ δὲ καλλιεργοῦντες αὐτὰς λαμβάνουσιν ἀποθνήσκοντες τιμὰς, ἃς ἡμεῖς δὲν περιποιήσαμεν εἰμὴ μόνον εἰς δύο ἥρωας, τὸν Gueslin καὶ τὸν Τουρίννην. Ἐν τῷ westminster βλέπει τις τὰς εἰκόνας μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀπῆλυσαν μνημεῖα θαυμαστά, ἔζησαν ὅμως ἐν πενίᾳ καὶ κακουχίᾳ. Ἀνθρωποὶ ταπεινοὶ καὶ ἄγνωστοι κείνται πλησίον ἀνδρῶν ἐνδοξοτάτων, οἵτινες ὁμοίως κείνται παρὰ τοὺς πόδας ἡγεμόνων, οὓς ἐξύμνησαν ἢ καὶ ἐστιγματίσαν ἐνίοτε.

Ὁ Μὸνκ καὶ Κάρρολος ὁ Β'. ἀναπαύονται ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ Μίλτωνος· ὁ δὲ Σακεσπῆρος κοιμάται τὸν αἰώνιον ὑπνον βήματά τινα ἀπὸ τοῦ Ριχάρδου τοῦ Β'. Δυνατὸν δὲ εἰπεῖν ὅτι τὸ κοιμητήριον τοῦτο εἶναι ἀληθῆς τῆς Ἰωσαφὰτ κοιλᾶς, κοιλᾶς ὅμως τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ μεγαλείου. Ὁ κωμωδοποιὸς Γάρρικ, ὁ ἀρχαιολόγος Βάμδεν, ὁ ἱστολόγος Γράβης (Grabe), Κασσῶν ὁ βιβλιοθηκᾶριος τῶν Παρισίων, Τάυλορ ὁ ἀρχιτέκτων, Πρίγγλος ὁ φυσικὸς, ὁ ποιητὴς Τριπλέτος, ὁ μουσικὸς Ἀνδελ, Σεριδάν, ἡ κωμωδοποιὸς Β. Πριτχάρδου,

περικυκλοῦσι διὰ τῶν μνημείων αὐτῶν τὴν αἰθουσαν ταύτην τοῦ θανάτου, ἐν ἣ πρυτανεῖ οὗ Σακεσπέρου καταπατῶν τὰς εἰκόνας Ἑρρίκου τοῦ Ε', Ριχάρδου τοῦ Γ' καὶ τῆς ὑπερῆφάνου Ἐλισάβετ, τὰς ἀποθαναισθείσας ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ καὶ γαγλυμμένας κατέμπροσθεν τοῦ στηλαδῶτου τοῦ μνημείου του.

Τὰ πλεῖστα τῶν μνημείων τούτων ἡγήθησαν ὑπὸ ἰδιωτῶν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῶν ἀνδρῶν οὓς ἡγάπησαν καὶ ἐθαύμασαν διότι εἰς τὸ westminster εἰσέρχονται διὰ θύρας ἀνοιγόμενης μόνον διὰ τινος χρυσῆς κλειδός. Δεσπότης, καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν προνομίων αὐτοῦ, ὁ ἀγγλικὸς κληρὸς, φυλάττει μετ' ἐπιστασίας τοὺς νεκροὺς καὶ δὲν ἀνοίγει τοῖς πᾶσιν ἀδιαφόρως τὸ ἐνδοξον καὶ θαυμάσιον ἡλύσιον τοῦτο. Οὕτε ὁ θάνατος, οὕτε ἡ δέξα δύναται νὰ κάμψωσιν τὴν ὀργὴν καὶ τὰς ἀντιπαθείας τῶν αὐστηρῶν τούτων προτεσταντῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τοῦ λόγου μας ἀναφέρομεν ἀλλόκοτον ἀξιολογούμενον καὶ ἄγνωστον τοῖς πλείστοις παράδειγμα. Εἴπομεν ὅτι ἅπαντες οἱ κατὰ τὸν βίον αὐτῶν δοξασθέντες ὅπως δῆποτε κεῖνται κατὰ σειρὰν ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους. Ἐν τούτοις ὁ διαδόχος πατριωτισμὸς τῶν ἰσχυροτέρων τῆς χώρας ταύτης ἀνδρῶν δὲν ἡδυνήθη νὰ κατορθώσῃ ὥστε ν' ἀνεγερθῇ λίθος τις ὑπὲρ τοῦ λόρδου Βύρωνος. . . ἴσως διότι ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἤθελε προσβάλλει τὴν κόνιν τοῦ ποιητοῦ Τριπλέττου παρ' ᾧ ἐμελλε νὰ τεθῇ!

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον. Οἱ λάτραι τοῦ σπανίου τούτου πνεύματος ἐλπίζοντες τὴν τῶν ἱερέων ἐπὶ τέλους συγκατάθεσιν, ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Ὁροῦλάσεν μνημεῖόν τι, ὅστις παρασκευάσεν αὐτὸ θαυμάσιον τὸ κάλλος. Ἀλλὰ τὸ μῖσος τοῦτο ἦν τοσοῦτον, ὥστε ἡ μὲν ἀποστολὴ τοῦ μνημείου παρεσιωπήθη, τὸ δὲ ἔργον τοῦ τεχνίτου καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνας καὶ οἱ ἀποθαναισθέντες χαρακτῆρες κατεχωρήσαν καὶ ἠφανίσθησαν ἐν τῷ σκότει. Ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ἡδὲ ἐτῶν ἡ ἄκαμπτος καὶ ἐκδικητικὴ αὐτῇ τοῦ κλήρου βούλησις κατακρατεῖ τὸ μνημεῖον τοῦ λόρδου Βύρωνος βεβυθισμένον καὶ φθειρόμενον ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ τελωνείου τοῦ Λονδίνου.

Ἀκούσατε τοὺς Ἀγγλοὺς ἐγκουχωμένους ὅτι οὐδέποτε ὑπέκυψαν, διὰ τοῦ σχίσματος αὐτῶν, εἰς τὸν ἀνυπόφορον τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας ζυγόν. Ὁ Ρουσσώ, ὁ Βολταῖρος, οἱ ἐν τῷ Πανθέῳ ἐν εἰρήνῃ κείμενοι ἐξωρίσθησαν ποτε ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐνορίας τῆς Ἀγίας Γενεβιέθης;

Ὅχι· ἀλλ' οἱ τάφοι τοῦ westminster φέρουσι σημεῖα πρεσβυτεριανῶν κολοβώσεων, ἀλλ' ὁ καλβινισμὸς διέσπειρε τὰ δοτὰ τῶν ἀρχαίων τῆς Γενέθης ἐπισκόπων.

Αἱ ἰδέαι αὗται δηλητηριάζουσι βεβαίως τὰς περὶ θανάτου γαληνίας καὶ καθαρὰς σκέψεις, αἵτινες γεννῶνται ἀείποτε εἰς τοιαῦτα μέρη. Διὸ, ἀντὶ νὰ ἀναπαύῃ τὴν δόξαν τῶν ἀθανάτων τοῦ westminster κατοίκων, ἐφανταζόμεν ὅτι ἤκουον τὴν πένθιμον τοῦ Βύρωνος σκιάν, στενάζουσαν παρὰ τὴν θύραν, καὶ κατέφυγον πρὸς τὸν νάρθηκα ἵνα ἀναπνεύσω ἐλευθερότερον. Εἶναι δὲ οὗτος τὸ ὠραιότερον τῆς ὅλης οἰκοδομῆς μέρος, ὑπὸ λίθων φαῖων καὶ γυμνῶν ὠκυδομημένος, καὶ ὑπὸ κιόνων καὶ θόλου μεγαλοπρεποῦς κοσμούμενος. Ἡ ἀφελὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὴ ἀναγεννᾷ ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ἀναμνήσεις τινὰς τῶν θρησκευτικῶν ἐντυπώσεων ὑφ' ὧν κατέχευται ὁ νοῦς ὑπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τοῦ Saint - Ouen

ἀψίδας. Ὁ νάρθηξ οὗτος ἤθελεν εἶσθαι θαυμάσιος, ἐὰν ὁ χορὸς δὲν ἀπεκρύπτετο ὑπ' ἐκκλησιδίου καὶ τιῶν ἄλλων παρασίτων οἰκοδομῶν, συσσωρευθεισῶν περὶ τὸ κέντρον τῆς διασταυρώσεως καὶ διαφθειρουσῶν τὰς εὐθείας τοῦ ναοῦ ἀναλογίας.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἅπας ὁ ναὸς διαιρεῖται σχεδὸν εἰς ἐκκλησίαια, βρύθοντα μνημείων κατὰ διαφόρους ὠκυδομηθέντων αἰώνας, μάλιστα δὲ ἡ ἀψίς, ὁ χορὸς καὶ οἱ ἀντινάρθηκες. Ἀλλὰ μέχρι τινὸς ἡ περιγραφή πλεόν τῶν οἰκοδομῶν τούτων καθίσταται ἀδύνατος, ἐκτὸς ἂν τις θελήσῃ νὰ συγγράψῃ εἰδικὴν περὶ αὐτῶν πραγματείαν· καὶ μολοντόι ἡ νεκρόπολις εἶναι τοσοῦτον ἀξιόπεριεργος εἰς τὸν παρατηρητὴν, οὐχ' ἦντον ὅμως ἡ λεπτομερὴς αὐτῆς περιγραφή στερουμένη χάριτος καθίσταται ψυχρὰ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα. Εὐκολώτερον δύναται τις νὰ περιγράψῃ τὰ μνημεῖα τῶν ὑπογείων τοῦ ἐν Παρίσις ναοῦ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου εὐτακτότερον καὶ ὠραιότερον διατιθέμενα.

Ἐνταῦθα ὅμως τὰ πάντα ἐν ἀταξίᾳ καὶ φύρδην μίγδην περικεῖμενα· ἡ χρονολογία δὲν διετηρήθη, καὶ ἀκατανόητον ἅπαντ' αἱ σύγχυσις καὶ ἀταξία ἰδεῶν καὶ ὕψους.

Ἐνταῦθα περιῆλθον ἐπὶ τέλους κατασιγάσασαι αἱ περὶ τῶν ῥόδων τῆς Ὑόρκ καὶ τῆς Λαγκάστρης ἔριδες, καὶ οἱ πρίγγιπες οἱ δι' αὐτὰ ἀλλήλους διαφθεῖραντες παράκεινται νῦν ὥσπερ αἰῶνιοι καὶ ἀδιάσειστοι φίλοι· ἡ Μαρία Στουάρτη μετέχει τοῦ τελευταίου τῆς Ἐλισάβετ ἀσύλου, καὶ αἱ δύο ἀντίζηλοι βασιλεύουσιν ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς τῶν σκιῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοκρατορίας. Ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Μαρία ἔγιναν ἀδελφαὶ εἰς westminster. Τὰ τέκνα Ἐδουάρδου τοῦ Δ', ἐπανέκτισαν τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ, ἐνθα ματαίως ἀναζητεῖ τις τὸν ἐστεμμένον αὐτῶν δῆμιον, τὸν τρομερὸν δηλονότι Ριχάρδον τὸν Γ'.

Ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἡ μᾶλλον περιεργότερα καὶ μᾶλλον ἀρχαία εἶναι ἡ τὰ λείψανα τοῦ ἁγ. Ἐδουάρδου περιλαμβάνουσα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ εὐρισκομένη. Τὸ μαυσωλεῖον τοῦτο, ἀνεγερθὲν ἐν ἔτει 1263 ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Γ', καὶ ἐπαναπαυόμενον ἐπὶ μικρῶν ὡσεὶ δῶν ἀψίδων, ἀπέκτετε διὰ τοῦ χρόνου ὅσιν τινὰ σεβαστὴν. Παρ' αὐτῷ δὲ κεῖται ὁ τάφος Ἑρρίκου τοῦ Γ', κοσμούμενος ὑπὸ μωσαϊκοῦ χρυσοῦ ἐπὶ βάσεως ἐφηρμοσμένου πορφυρᾶς καὶ ὑπὸ ἀνδριάντος μολυβδίνου μὲν ἄλλ' ἐπικειχρωσμένου ἔξωθεν. Τὸ μνημεῖον Ἐδουάρδου τοῦ Γ' περιεβλήθη ὑπὲρ οὐρανοῦ οὕτως κατέπεσεν εἰς κόνιν τὸ κυανοῦν, καὶ βλέπει ὁ παρατηρητὴς πρὸς τὰ βάθη πενθίμου σκοτεινοῦ τινος ἀρχιτεκτονικοῦ διαγράμματος, ὅπισθεν φραγμοῦ ἐκ σιδηρῶν κιγκλιδίων, ἐπικειμένους τοὺς ἀνδριάντας τοῦ τε πρίγγιπτος τούτου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Οἱ δυοδιάγνωστοι χαρακτῆρες, καὶ ὑπὸ τοῦ σκότους ἐτι μᾶλλον συγχέομενοι, παριστῶσιν αὐτοὺς ὥς δύο νεκρὰ σώματα. Ἐνταῦθα ἀναπαύεται καὶ Ριχάρδος ὁ Β', παραιτήσας τὰς φυλακὰς τοῦ Πύργου διὰ τοὺς θόλους τοῦ Westminster.

Ἐνταῦθα λοιπὸν εὐρίσκονται τὰ λείψανα τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς χώρας ταύτης ἀνδρῶν, λείψανα ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν φυλασσόμενα, ὑπὸ τὴν προστασίαν θρησκείας ἀλλοτρίας. Τὸ θυμίαμα ἔπαυσε πλεόν νὰ ἀναδίδῃ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ εἰσέγχε, τὰ γρηγοριανὰ ᾠσματα δὲν ἐξυπνοῦσι πλέον τὴν ἡχὴ τῆς ἀρχαίας καὶ γηραιᾶς μητροπόλεως. Ἀλλ' οὐδέμια θρησκεία ἡ

θουήθη νὰ ἐγγαράξῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ναοῦ τούτου, ἐνθα ὁ καθολικισμὸς ἐνετύπωσε δι' ἀνεξιτήλου τινὸς τρόπου τὴν σφραγίδα του.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ἐξόχου λογικῆς, ὁ τάφος Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ περιποιεῖται καὶ ἐπιτηρεῖται ἀκαταπαύστως μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ὡς καὶ ἡ, ὡς λέγουσιν, ἐκ κέθρου καθέδρα τῶν πάλαι βασιλέων τῆς Σκωτίας, ἐφ' ἧς ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου τοῦ Β', καθήνται οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως αὐτῶν. Ἐχει δὲ ἡ ἐδρα αὕτη γοτθικὸν τὸ σῆμα, τὸ ὁπισθεν αὐτῆς ἐπιστήριγμα ἐγείρεται· κωνοειδῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ὁ διαδόχτος λίθος ἐφ' οὗ ἐστέφοντο οἱ τῆς Σκωτίας ἡγεμόνες.

Ἐδουάρδος ὁ Α' νικῆσας τὸν Βαρίολον μετέφερεν εἰς westminster τὰ βασιλικά τῆς Σκωτίας κτήνηματα, μὴ λησμονήσας ποσῶς τὸν θρόνον τοῦτον καὶ τὸν ἄριον αὐτοῦ λίθον. Τὸ γοτθικὸν τοῦτο ἔπιπλον, κατασκευασθὲν, ὡς φαίνεται, περὶ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, καίτοι ἀκομψόν καὶ μὴ καθαρῶς διατηρηθὲν συνέτεινεν εἰς τὴν καθυστάξιν τῆς Σκωτίας εἰς τοὺς τῆς Ἀγγλίας βασιλεῖς. Ὁ βασιλεὺς Rennei λέγουσιν ὅτι ἐνεχάραξεν ἐπὶ τοῦ ξύλου προφητεῖαν, λέγουσαν ὅτι,

«Ὁπου ὁ λίθος εὖτος ἐμέλλε νὰ εὐρεθῇ, ἡ Σκωτία ἤμελε βασιλευσέαι.»

Ὅταν δὲ Ἰάκωθος ὁ ΣΤ' μετέφερε τὸν θρόνον τοῦτον μετὰ τοῦ λίθου εἰς Δονδῖον, οἱ ὄρειοι ἐπέσειθσαν ὅτι συνήκουν οὕτω τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῆς Σκωτίας.

Ὁ θρόνος εὖτος ἐγένετο μάλιστα ἡμῖν παραιτίος δυσαρέστου τινὸς συμβάντος. Μεταξὺ ἡμῶν εὕρισκτο καὶ νέα τις κυρία γλυκυτάτη τὴν ὄψιν, κόσμιον δὲ καὶ ὀλίγον ἀγέρωχον ἔχουσα ὕψος, ἥτις, ἐνῷ ἡμεῖς παρατηροῦμεν μετὰ περιεργείας τὰ περὶ ἡμᾶς, ἔσurren ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς χυδαῖον τι μαχαίριδιον καὶ μετὰ πλείστης ὀφειλῆς καὶ ἀδωδότητος ἐπεχειρεῖ ν' ἀποκόψῃ τεμάχιον τι ἐκ τῶν στηριγμάτων τοῦ θρόνου. Ἄλλ' εἰς τῶν φυλάκων τοῦ westminster ἐμπόδισε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ κατέσχε τὸ μαχαίριδιον. Δυστυχῶς δὲ πολὺς τότε συνέβη ἐκ τούτου θόρυβος, καὶ ἐπρόκειτο μάλιστα νὰ μᾶς ἀποβάλλωσιν ὡς δημοκράτας, πρὸς ἀνάμνησιν βεβαίως τῶν εἰκονοκλαστῶν τῆς σχολῆς τοῦ Κρόμβελ.

— Ὡς τὸ σκάνδαλον! ἔλεγον οἱ μὲν.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ κυρία αὕτη δικαίως ἔπραξε τοῦτο, διότι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ τὰ αὐτὰ καὶ χεῖρωνα εἰς τούτων πράττουσιν εἰς τὴν ἡπειρόν, ἔλεγον οἱ δέ.

— Ἰδοὺ· ἐπιθύρῃζεν ὁ παρατηρητὴς, τὸσος θόρυβος δι' ἀθλίαν τινὰ συμπτῶσιν. Ἡ φαντασιώδης αὕτη καὶ ἀθῶα πρᾶξις εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἀλλόκοτος· ἀλλὰ πιθανόν· ὅτι ἡ κυρία αὕτη εὕρισκεται εἰς θέσιν ἐν δὲ τῇ ἐφορῇ οὐσα ν.

Ἡ δυστυχὴς κυρία, ἥς τὸ πρόσωπον κατέστη ἐρυθρόν, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους αὐτῆς, οἵτινες ἤδη ἔλαβον ὕψος ἐμβριθείας καὶ σοφάρτητος. Τὸ δὲ ἀστείότερον εἶναι ὅτι, ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας, ἐζήτησε τὸ μαχαίριδιον αὐτῆς· ἀλλὰ τὸ ὄργανον τοῦ σκανδάλου τούτου ἐδημειώθη. Τότε ἡ καλὴ μᾶς κυρία λησμονήσα, φαίνεται, ὅτι ἐτέλμησε ν' ἀφαιρέσῃ ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ στέμματος, ἀπῆρχετο ἐπαναλαμβάνουσα,

— Νὰ μοὶ κρατήσωσι τὸ μαχαίριδόν μου! Δὲν ἡμ-

πορῶ νὰ τὸ πιστεύσω· ὡς πὸς ὅσον εἶναι· καὶ ἐπειτα οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας ταύτης!...

Δὲν δύναται τις νὰ περαιώσῃ τὴν τοῦ westminster περιγραφὴν χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τι περὶ τῆς μονῆς, τῆς ἀπρεσίτου μὲν εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ προσίτης εἰς τινὰς εὐκόλως τὴν κυριακὴν κατὰ τὴν λειτουργίαν. Ἡ μονὴ αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τοῦ νάρθηκος τῆς μητροπόλεως καὶ περικυβεῖται ὑπὸ ἀψιδῶν ὡσεὶδῶν καὶ ἀναπεπταμένων, ὅπερ κατὰδείκνυε τὴν μεγίστην αὐτῆς ἀρχαιότητα. Αἱ τέσσαρες τῆς μονῆς γωνίαι δὲν εἶναι συμμετρικαί, διότι ἑκάστη πλευρὰ εἶναι κατασκευασμένη ὑπὸ διαφόρων ἀψιδῶν καὶ στηλῶν. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αὐλῆς θάλλει τετραγώνος τις χλόη· οἱ δὲ πόδες τοῦ διαβάτου ἀνακαλύπτουσιν ἔνθεν κάκειθεν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνακύπτοντας ἐπιτομίδους τινὰς λίθους, ἐνθα φαίνονται εἰ καὶ νῦν βράβοι ποιμαννικαί (crosses) καὶ μίτρα γαγυλομένη. Αἱ περὶ τὴν μονὴν οἰκοδομαὶ μοὶ ἐφάνησαν κατασκευῆς ῥωμαϊκῆς· ἀλλ' ἐν Ἀγγλίᾳ, τῇ χώρᾳ τῶν ἀπομιμήσεων (pastiche), ὁ λίθος βογηθεῖ φαίνεται τὰ μέγιστα τὸν ἀρχιτέκτονα πρὸς τὸ ν' ἀπατήσῃ τοὺς μεταγενεστέρους περὶ τῆς τῶν μνημείων ἡλικίας.

Ἀλλὰ τὸ θαυμασιώτερον τῶν εἰς westminster οἰκοδομημάτων εἶναι ὁ νάρθηξ τῆς ἐκκλησίας Ἐρρίκου τοῦ Ζ', εὖτινος ἡ ἐπικόσμησης ὡς ἰδανικόν τι φαίνεται κέντημα παντοῦως πεποικιλμένον. Ὁ θόλος αὐτοῦ ποικιλλεται ὑπὸ τῶν ἐν εἰδῇ ῥόδων κρεμαμένων καλωπισμάτων (rosaces) φαινόμενῳ διὰ τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῆς τετολημμένης αὐτῶν θέσεως ὡσεὶ κοσμημάτων διὰ ψαλίδος ἐπὶ χάρτου ἀποκοπέντων.

Ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐκκλησίας ταύτης σκοπὸν εἶχε νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην βασιλικὸν κοιμητήριον. Βλέπει τις ἐν αὐτῇ τὸ μνημεῖον Ἐρρίκου τοῦ Ζ'· προῖόν τῆς γλυφίδος τοῦ Τορκιάνου, ὃν οἱ Ἀγγλοὶ ὀνομάζουσιν ἀντικῆλον τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, βεβαίως διότι· ἔθραυσε δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος τὴν ῥίνα τοῦ μεγάλου Βουοναρόττι! Ταύτη δὲ ἀντικῆλια ἔχει τὴν ἀξίαν αὐτῆς ἐν τῇ τῶν πυγμᾶκων πατριδί.

Ὀλίγον τι μακρὰν τῆς μονῆς ταύτης εὕρισκεται τὸ δικαστήριον, μία τῶν ἀρχαιότερων καὶ περιεργότερων τῆς Εὐρώπης αἰθουσῶν· διότι μόνη τοσαύτης ἐκτάσεως αἰθουσα εὕρισκεται ἐν Εὐρώπῃ μὴ στηριζομένη ἐπὶ στηλῶν. Τὸ westminster Hall ἔχει μῆκος μὲν 270 ποδῶν ἐπὶ 74 πλάτους καὶ 90 ὕψους. Ἡ διαδόχτος αὐτοῦ αἰθουσα ἐγένετο θέατρον μεγάλων συμβάντων. Ἐνταῦθα ἀνεπαύθη Ῥιχάρδος ὁ Β', ἐστις δέκα πρὸ τοῦ θανάτου του ἔτη ἐστάσεν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούρᾳ δέκα χιλιάδας συμποτῶν. Τὰ βουλευτικὰ σώματα ἦσαν συνηθροισμένα καὶ ὁ Βολιγγρόβικος ἐκάθησε πλησιέστατα τοῦ νεοῦ θρόνου. Ἐλθοῦσης δὲ τῆς σιγῆς τῆς ψηφοφορίας, ὁ ἀρχιεπισκοπος τῆς Καλισίγης ἐτόλμησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ συμφέροντα τοῦ νέου κόμητος March, ἀπογόγιον τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου Guan, δουκὸς τῆς Λανκάστρης. Ὁ βασιλεὺς ἐξελέγετο ἤδη, ἡ δὲ συνέλευσις ἦν σιωπηλὴ καὶ ὡς ἐντρομός διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς ἀποστολὴν, ὅταν ὁ παρὰτολμος Βολιγγρόβικος ἐγείρεται· ἐξαπινάκως, θέτει πόδα ἐδραῖον ἐπὶ τῆς πρώτης τοῦ θρόνου βῆθμίδος, καὶ τὸ σημεῖον ποιῶν τοῦ σταυροῦ ἀνακράζει.

— Ἐγὼ Ἐρρίκος τῆς Λανκάστρης κηρύττω τὴν

βασιλείαν τῆς Ἀγγλίας μεθ' ὧν τῶν ὑπ' αὐτὴν χωρῶν καταγομένην κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἡγεμόνος Ἑρρίκου τοῦ Γ' καὶ ἐπιμένω εἰς τὴν ἐλπίν Θεοῦ καὶ βοήθειάν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μου ἀνάγκησιν αὐτῆς.

Καὶ ταῦτα λέγων δεικνύει τὸν δακτύλιον καὶ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα ἣν ἀπέκτισε διὰ τοῦ Ριχάρδου. Τότε οἱ ἀρχιεπίσκοποι τοῦ Ὑόρκ καὶ τοῦ Καντορθερβὺ πὺν λαμβάνουσιν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ βοηθοῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν δυσχερῆ ἀνάβασιν τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ ἐπεκάθησεν ἀναγορευθεὶς ὡς βασιλεὺς Ἑρρίκος Δ'. Ἀλλὰ τὸ πολυπέθητον τοῦτο σκῆπτρον ἐγένετο αὐτῷ παραίτιον δυστυχίων καὶ θλίψεων ἀνεκδιηγήτων. Ἡ βασιλεία ἐταράσσεται ὑπὸ ἐπαναστάσεων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ κατέθλιψε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του καὶ ὁ Ἑρρίκος Δ' μόλις τεσσαράκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν ἐξέπνευσεν ὑπὸ γήρατος παρακαίρου, βαρυνθεὶς τὴν ἰσχύϊν καὶ ἀηδιάσας ἐκ τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης ἀρχῆς, ἣν τοσοῦτοι ἄνδρες ἐπεπόθησαν καὶ ἐπέτυχαν μέχρι τέλους, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπον πολλὰκις μετανοοῦντες καὶ καταρώμενοι τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ἐφαντάσθησαν τὴν κτῆσιν αὐτῆς. Ἐτι ἐν ἀγωνίαις θανάτου εὐρισκόμενον ἐνόμιζαν αὐτὸν ἀποθανόντα, καὶ ὁ πρίγγιψ τῶν Galles ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στέμμα τὸ παρὰ τὴν βασιλικὴν τεθειμένον κλίνην.

— Ἀ! ἀνεψιέ, λέγει τότε ὁ ψυχόρραγων βασιλεὺς, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, τί δικαίωμα ἔχεις σὺ ἐπὶ τοῦ στέμματος τούτου, ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ σου οὐδεμίαν εἶχε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀξίωσιν.

— Κύριε, ὑμεῖς ἀπεκτίνατε τοῦτο διὰ τοῦ ξίφους· διὰ τοῦ ξίφους θελῶ καὶ ἐγὼ τὸ διατηρήσει.

— Ποίησον λοιπὸν ὡς βουλεῖ, καὶ ὁ Θεὸς ἂς κρίνῃ ἡμᾶς· εἴθε νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἀλλ' ὁ νέος οὗτος πρίγγιψ διετήρησε τὸ στέμμα καὶ ἵνα στερεώσῃ αὐτὸ ἐπὶ πλεόν προσέθηκε καὶ τὸ τῆς Γαλλίας.

(Ἔκτεται συνέχεια).

Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ ΚΑΛΙΦΗΣ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

Α'.

Ὁ Χασίδ, καλὸς τοῦ Βαγδατίου, ἐσπέραν τινὰ ἦτο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐφ' ἑνὸς ἀνακλιντροῦ. Μόλις δὲ εἶχε ἐξεγερθῇ ἀπὸ σύντομον ὕπνον καὶ ἐφαίνετο πολὺ εὐθυμός. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του μακρὰν τινα καπνοσύριγγα ἐκ ροδοξύλου, ἐν τῷ τῆς ὁποίας ἔκλειεν ὅλως εὐωδία νικοτιανῆ καὶ ἑρβόρα ὀλίγον καφέ, ὃν τῷ ἔχεεν εἰς μαῦρος δοῦλος. Ὁ σάκις δὲ ἑρβόρα, ἔφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς μακρᾶς γενειάδος του εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως. Ἦτο δὲ ἡ καταλληλότερα στιγμή καθ' ἣν ἤδυνατό τις νὰ τὸν πλησιάσῃ, διότι ἦτον γλυκὺς τὸ ἦθος καὶ προσήνης. Οὕτω καὶ ὁ Μανσὺρ, ὁ Μέγας βεζύρης του, κατὰ προτίμησιν ἐξέλεγε τὰς σιγμὰς ταύτας, διὰ νὰ παρουσιάζεται ἐμ-

προσθεν αὐτοῦ. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν, περὶ ἧς λέγομεν, ὁ Μανσὺρ ἦλθε κατὰ τὸ σύνηθες· ἀλλ' ὅχι ὡς πάντοτε, πλὴν περιλυπὸς καὶ σκεπτικός.

— Διατί λοιπὸν, Βεζύρη μου, εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὁ Καλὶφης, μᾶς εἰσαι κατηφὴς σήμερον;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Βεζύρης ὑποκλινῶν ἐμ-προσθεν τοῦ κυρίου του, ἐὰν φαίνωμαι οὕτω, τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζω τὸ ὅτι ἦλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἔμπορος τις, ἔχων ὠραῖα πράγματα πρὸς πώλησιν, καὶ κατὰ δυστυχίαν τὰ χρήματά μου εἶναι ὀλίγα.

Ὁ Καλὶφης, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Βεζύρη του, ἐξαπέστειλε πάραυτα τὸν μαῦρον δοῦλόν του διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἔμπορον. Ἦτο δὲ οὗτος μικρὸς τις ἀνὴρ εὐσαρκὸς μελάνγχρους καὶ ρακενδύτης, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ κιβώτιον πλήρες διαφόρων πραγμάτων, ὧν μαργαρίτας, δακτύλια, ποτήρια, κτένια, πιστόλια κτλ.

Ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἐξέτασε πάντα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα, τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἠγόρασε διὰ μὲν τὸν Μανσὺρ ἐν ζευγὸς πολυτίμων πιστολίων, διὰ δὲ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν λαμπρῶν κτένιον. Καθ' ἣν στιγμήν ὁμως ὁ ἔμπορος ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ κιβώτιόν του, ὁ Χασίδ παρετήρησεν εἰς τινα γωνίαν αὐτοῦ, μίαν ταβακοθήκην καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ. Περιεῖχε δ' αὐτὴ μαῦρην τινὰ κόνιν, καὶ ἐν τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένοι λεξεῖς τινές, τὰς ὁποίας ὁ Καλὶφης καὶ ὁ Βεζύρης δὲν ἤδυνήθησαν ν' ἀναγνώσωσι.

— Τὴν θῆκην ταύτην, εἶπεν ὁ ἔμπορος, τὴν ἔχω ἀπὸ τινὰ Ἀραβὰ τὸν ὁποῖον συνήνησα εἰς τὴν Μέκαν, δὲν ἤξεύρω ὁμως τί περιεῖχε καὶ πωλῶ αὐτὴν, ἂν τύγῃ, διὰ μικρὰν ποσότητα.

Ὁ Χασίδ, ὅστις ἠγάπα συναθροίζων ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης του παλαιὰ χειρόγραφα, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε νὰ τὰ ἀναγνώσκῃ, ἠγόρασε τὴν ταβακοθήκην ταύτην. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ μέγαν εἶχε πόθον νὰ μάθῃ τί ἡ γραφὴ αὕτη ἔλεγεν, ἠρώτησε τὸν Βεζύρη του, μήπως ἤξευρε τινὰ ἱκανὸν νὰ ἐρμηνεύσῃ ταύτην.

— Χαρτέστατε αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Μανσὺρ, παρὰ τὸ μέγα τέμενος κατοικεῖ ἀνθρωπὸς τις, Σελίμης ὁ σοφὸς ἐπὶ νομομαζόμενος, ἐπειδὴ κατέχει ὅλας τὰς γλώσσας. Στείλε φέρε τον ἐδῶ, θέλει ἐννεῖναι ἀναμφιβόλως τὰ μυστηριώδη ταῦτα σημεῖα, καὶ μᾶς ἐξηγήσει αὐτά.

Ὅποταν δὲ ὁ Σελίμης ἦλθεν, ὁ Καλὶφης τῷ εἶπεν ὡς ἐξῆς.

— Σελίμη, σὲ καλοῦσι σοφώτατον, θεώρησον ἐπ' ὀλίγον τὴν γραφὴν ταύτην. . . . Ἐὰν δυνήθῃς νὰ τὴν ἀναγνώσῃς, θέλεις ἔχει εἰς ἀνταμείβην, ἐν ὠραίον τελεῖος ἔνδυμα, ἂν δὲ τὸ ἐναντίον, θέλω προστάξω νὰ σοὶ δώσωσι ραπίσματα δώδεκα καὶ εἰκοσιπέντε ἐπὶ τῶν ταρσῶν σου, διότι δὲν ἀξίζεις τὸν ὅποιον φέρεις τίτλον.

— Γεννηθῆται τὸ θέλημά σου αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Σελίμης.

Ἐθεώρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν γραφὴν, μετέφερεν αὐτὴν καθ' ὅλας τὰς σημασίας, καὶ ἐφάνη βαθέως σκεπτόμενος· τέλος ἀνέκραξε.

— Νὰ μὲ κρεμάσουν, ἐὰν δὲν ᾔναι λατινικά.

— Ἐ, καλὰ, σὺ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς λατινικά, μετὰφρασόν μας τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου τούτου.

Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνωσεν ὁ Σελίμης.

«Ὁ εὐρὼν τὴν κόνιν ταύτην, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀλάχ (θεὸν) περὶ τῆς τοιαύτης εὐνοίας του, διό-